

imod det Ufornuftige, det er Sagen. De Herrer kom ind paa det Ufornuftige ved at sætte sig imod det Fornuftige. Det ærede Medlem vil nødig ind paa noget Andet, om Standpunkter — og der for- tænker jeg ham ikke i. Det ærede Medlem er tapper iaar. Det har han været før. — Men nu skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg). Han har gjentaget, at hans Forslag et feilt i eet Punkt, det stemmer ikke med hans Opfattelse. Der staar 10,000 Kr., men der skulde staa 15,000 Kr. (Holstein-Ledreborg: Jeg er villig til at gjøre den Indrømmelse; men jeg erkjender det slet ikke for at være en Feil.) Hvorfor da gjøre en Indrømmelse, naar det ikke er en Feil? En Indrømmelse mod det Rigtige forekommer mig urigtig. (Holstein-Ledreborg: For at blive fri for det Forførdelige, som det ærede Medlem foreslaar). Altsaa har det ærede Medlem anerkjendt mine Grundes Rigtighed i eet Punkt, han bliver blød om Hjertet og vil gjøre Indrømmelser. Altsaa bliver det tilbage, at for godt 90 pCt. af samtlige Embeds- og Bestillingsmænd vil det ærede Medlems Forslag falde sammen med mit. Det antager jeg for temmelig sikkert, det kan vist neppe bestrides, og for de 5 Procent af de andre siger det ærede Medlem selv, at hans Forslag er ubilligt; saa faar han tilbage ikke Statsraaderne, men dem, der ere under Statsraaderne, de andre 5 Procent af Embedsmændene, hvor han vilde have sin store Glæde af, om disse høie Lønninger kunde miste deres Tillæg paa een Gang. Nu siger jeg, at jeg kunde forstaa, om mangt et andet Medlem her i Thinget fra sit Standpunkt kunde antage, at Lønninger fra 1,200 Rdlr. til op imod 2000 Rdlr. for Embedsmænd i de Stillinger og og i den Alder og med de Familieforhold og de Krav, vi dog maa gjøre til dem i jævn Borgerlighed, være høie Lønninger. Men jeg veed ikke, hvem og hvad og hvor det ærede Medlem vil vinde ved fra sit Standpunkt gjentagne Gange i høie Løner at tale om de høie Lønninger over 1200 Rdlr. Det ærede Medlem maa vide, at han ikke har personlig rigtig opfattet den Sag, naar han taler saaledes: Naar en Mand sidder her paa 40—50 Aar, som f. Ex. en ældre Guldmægtig, en Soldkontrollør, en Kapitain, der maasse har tjent i 25 Aar i Staten, med 14—1500 Rdlr. og maa give 4—500 Rdlr. i Leire, kan han vel ved at flytte ud i det yderste Thule, mulig faae et Par Hundrede Kroners Afslag, hvis Liederne holde sig; men han siger til sig selv, jeg veed ikke om Konjunkturerne holde sig, og det koste mig ved at flytte og mine Møblers Ramponering muligvis det, som Forstkjellen paa 1 Aars eller 1½ Aars Leie udgjør. Derfor vil jeg holde ud. Mine Børn ere satte i Skole i den Gade, og de ville faae en længere Vej at gaa, om jeg flytter. Jeg vil derfor forsøge at holde ud (Afbrydelse

af Holstein). Ja, det ærede Medlem kan jo høre efter. Sæt, han skal give 4—500 Rdlr. i Leie — og det bliver ingen herfsabelig Leilighed — og han har 4—5 Børn, saa er det lige til Nød, han kan komme igjennem; han har da kun henved 200 Kroner om Maanedens tilbage til al sin øvrige Husholdning, til sine Børns Skolegang, Klæder og Alt, hvad dog et borgeligt Menneske i vort Land skal have. Jeg siger — og saa maa man forstaa eller misforstaa mig — det kan Ingen, der kjender de Forhold af personlig Erfaring, sige er nogen høi Lønning. Den, som lever under andre Livsvilkkaar, kan maasse ikke forstaa, at det ikke er nogen høi Lønning, men naar man kjender det af personlig Erfaring, kan Ingen sige det, og det har jeg albrig gjort. Jeg har sagt, at der skal overordentlig stor Økonomi til, for at disse Mænd, naar de skulle leve efter deres Stilling, se deres Børn opdragne, nogle af dem eller blot et af dem paa samme Maade som han selv er opdragen, kunne knibe det igjennem, og overfor de Smaa har jeg ofte set paa deres Forhold og iagttaget deres Færd og studeret, hvorledes det var muligt, at de kunne komme ud af det, og jeg nævner den største Grædselighed for dem, som komme igjennem med de smaa Lønninger og dog tjene Staten vel. Det undlader jeg ikke at sige, hvor der handledees saaledes. Om jeg saa staa ene her i Salen blandt dem, som hører til mine Meningsfæller, med denne Betragtning, saa hævder jeg den fuld ud, thi den er billig, sand og rigtig. Jeg spørger de Herrer, de Rigsdagsmænd, der kjende Forholdene her i Kjøbenhavn, hvor de komme til at bo og skulle leve for 3 Rdlr. om Dagen, om de ikke vide, at det ikke slaar rigtigt til? Jeg spørger dem, hvormeget de under deres Gjæld her har mærket til, at Dyrtiden er funden ind? Og jeg siger, at Diaterne ere meget lave og kun det Halve imod, hvad de faae i de andre nordiske Lande, og i andre Lande er Forstkjellen endnu større. Ingen af de Herrer kan i Virkeligheden staa sig ved den Stilling, de have som Rigsdagsmænd, paa Grund af Diaternes Lavhed, thi selv om de ville tage Livet meget sparsomt, og knibe sig akkurat igjennem, saa bliver der dog ikke Noget tilovers til at erstatte de sørgede Omkostninger, de faae ved deres Bedrift udenfor Kjøbenhavn, mens de er herinde. Jeg taler af Erfaring, mine Herrer, og hvilken Erfaring har det æde Medlem fra Leire med Denfyn til de 3 Rdlr.? Jeg siger da, de øvrige 60 pCt. af de Folk, vi tale om, have ikke 3 Kr. om Dagen, endfige 3 Rdlr. til sig, Kone, Børn og Alt. Jeg er villig til overalt paa sømmelig Maade at varetage Statskassens Lørd for Statens Formaal; men jeg gjør ikke Spring op og ned og bevilger det ene Aar Alt og springer saa det andet Aar til noget Andet, men jeg tager Overveielse dertil det ene Aar efter det Andet. Jeg vil foreslaa det